

Skur i Gaarden til Pallepostfager. Dette Skur opføres i December og nedrives atter i Februar, og det er indlysende, at dette kun kan være en uheldig Maade at forøge Lokalerne paa, ligesom det ogsaa hvert Aar medfører en ikke ganske ringe Udgift. Den ærede Ordfører sagde forleden ved en anden Sag, at det var til Gavn for vore Arbeidere her, at vore Lokaler vare bleve forbedrede, og at vi have faaet et Par Arbeidsværelser til, og jeg skal ikke modsig ham heri; men naar man vil se Expeditionslokalerne paa Postgaarden og navnlig, medens Posten ekspederes, vil man se, i hvilken overordentlig Grad det vilde være til Lettelse for Publikum, om man sammesteds havde flere Lokaler end for Diebliffet. Jeg skal imidlertid ikke udførligere udtale mig herom, da det forekommer mig, at man efter den ærede Ministers Utttringer kan vente et Forslag i denne Retning stillet til 3die Behandling. Det er jo muligt, at det Forslag, der foreligger, er noget for storartet. Det er jo muligt, at den paatænkte Overbygning af Postgaarden vilde fremkalde mindre heldige Belysningsforhold. Jeg vil ikke modsigge, at et modificeret Forslag maaske kan være hensigtsmæssigt, men Noget maa her virkelig gøres, naar man ønsker, at Posten skal ekspederes saaledes, som det i det Heles Interesse er ønskeligt. Jeg vil derfor haabe, at Udvalget, naar den ærede Minister til 3die Behandling fremkommer med et Forslag, vil tage det under en saadan Overveelse, at vi dog i Aar kunne vente at faae Ende paa denne Sag.

Masnuussen: Under Finantslovens Behandling ifjor tillod jeg mig at henlede den høitæredede Finantsministers Opmærksomhed paa en Sag, hvorved der efter min Mening klæber en om just ikke meget væsentlig, saa dog heller ikke ganske uvæsentlig Mangel. Jeg henstillede da til den høitagtede Finantsminister, om der mulig kunde gøres Forandringer i saa Henseende, men da jeg ikke har hørt, at noget Saadant er sket, skal jeg tillade mig atter i Aar at bringe Sagen paa Dntale. Den Sag, hvortil jeg sigter, angaar Personpostbefordringen, men da Postvæsenet siden ifjor er gaaet over fra Finantsministeren til Indenrigsministeren, skal jeg tillade mig at gjøre den samme Henstilling til ham, som jeg ifjor gjorde til Finantsministeren. Sagen er nemlig den, at naar en Rejsende kommer til et Brevsamlingssted og der vil lade sig indskrive til at kjøre med Posten, kan han ikke blive indskreven længere end til det første Postkontor, selv om hans Rejse gjælder længere. Dette tror jeg er en Ulempe, som baade kan og bør afhjælpes. Jeg tror, det er en væsentlig Ulempe for den Rejsende, at han ikke paa een Gang kan blive indskreven, saa langt han skal reise, og navnlig er det en Ulempe for ham, at han, naar han kommer til et Postkontor om Natzen, undertiden maa vente 1/2 Time eller længere,

inden han kan blive indskreven paany. Det er ogsaa en Ulempe og Uleilighed for vedkommende Postmester, som jeg tror, man kunde spare, naar Forholdet blev indrettet saaledes, at de Rejsende kunde blive indskrevne paa Brevsamlingsstedet for hele deres Reiserute. Jeg kan ikke se, hvad der skulde være i Veien for at ordne Sagen saaledes, at man lod Brevsamleren oppebære Betalingen for hele Rejsten, thi kan man betro ham at oppebære Betalingen f. Ex. for 4 Mil, maa man jo ogsaa kunne betro ham at oppebære den for den hele Rejse. Der er imidlertid siden forrige Aar kommet et nyt Moment til, som gjør, at jeg tror, der bør tages et endnu større Hensyn til snart at faae denne Sag ordnet. Der er nemlig som bekendt forrige Aar blevet foretaget en Nedfættelse i Taxterne for Personbefordringen med Posten, men denne Nedfættelse blev foretaget paa den Maade, at den Rejsende ikke fik nogen Nedfættelse for de første 2 Mil af Rejsten. Med Hensyn til dem blev Prisen den samme som hidtil, hvorimod der gaves en Nedfættelse af 4 p. for hver af de andre Mil. Vedkommende havde at reise. Naar nu en Mand, der f. Ex. skal reise 8 Mil, maa lade sig indskrive paa et Brevsamlingssted, og naar der er et Postkontor 4 Mil derfra, kan han altsaa ikke blive indskreven længere end til dette Postkontor, hvorved hans Reiseroute faa at sige kun kommer til at gjælde de 4 første Mil. Han faar da kun Godtgjørelse for de 2 Mil, og han skal paany lade sig indskrive paa Postkontoret, hvor han atter maa betale 2 Mk. for de 2 første Mil, han skal reise, saaledes at han altsaa kommer til at betale en Slags Mulk, fordi han er nødsaget til at lade sig indskrive 2 Gange paa en og samme Rejse, men dette er efter min Mening ubeseiligt og ubetveent saavel for ham som ogsaa for den vedkommende Postmester. Jeg tror derfor, det vilde være hensigtsmæssigt, om den ærede Indenrigsminister vilde tage denne Sag under Overveelse, saaledes at den kunde blive ordnet paa anden Maade. — Jeg skal tillade mig at sætte det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) i hans Udtalelser angaaende Landpostbudenes Stilling. Det er ogsaa min Mening, at denne er saa ugunstig, at de ikke vel kunne være tjente med at forrette deres Gjerning. Naar det ærede Medlem udtalte, at det var meget vanskeligt for en Mand at have en Forretning ved Siden af, naar han skal gaa 4 Mil om Dagen for en saa ringe Betaling, da er dette sandt nok, men jeg tror, at Stillingen bliver endnu værre for de Landpostbude, der f. Ex. kun have et Par Mil at gaa om Dagen, thi deres Betaling bliver da kun det Halve. Jeg kan saaledes nævne et Exempel fra den By, hvorfra jeg er. Det Landpostbud, som der bor, kan ikke paatage sig noget som helst andet Arbejde; i det Mindste er det meget lidt Arbejde, han kan paatage sig, og i alle Tilfælde staar der om Vinte-